

Stařec a Křížová cesta aneb o levé zadní a piánku

„Hele“, řekla mi ta moje tím tradičně rozmilým, diskusi nepřipouštějícím způsobem: „*Naše děti mě vezmou na koncert, tobě stejně žádná kultura už nepomůže, tak se alespoň postaráš o jejich děti =naše broučky!*“ Tak nějak znělo ono zadání.

„Pchééé“, pomyslel jsem si, „*co vy, já s přehledem levou zadní a ještě s piánkem.*“ Tak nějak jsem uvažoval a víc pozornosti jsem tomu oznámení nevěnoval, a tak jsem to vypustil z hlavy. Že ten den může taky někdy nastat, jsem si ani náhodou nepřipouštěl, ale pokud se ptáte, jestli nastal, tak co si budeme vykládat, vážení, nastal!

To si takhle sedím v klídku garáže, docela dost vzdálený tomu barákovému ruchu, nikdo mě neotravoval, vnučky podezřele taky ne a jak jsem si toho klidu užíval, najednou se rozlétly dveře do garáže. V nich ta stále ještě moje žena slavnostně oděná, na rukou našeho nejmenšího usmívajícího se broučka, za ní vnučky jakoby stupínky, taky celkem vysmáté... a že je tedy tady mám, že krupicovou kaši snad ještě zvládnou, Sunar snad taky, a když ty její broučci budou mít hlad, že si už snad nějak poradím. Na důkaz, že není úniku, mi vrazila do náruče toho uslintance, pohladila holky po hlavičkách (všiml jsem si, že těch vnuček je na můj vkus zase nějak hodně, asi i kamarádky vnuček!), a pak už jsem jen slyšel startovat motor a se smrákáním všichni dospělí byli v prachu.

Chvilí jsem nevěděl, co se jako děje. Mě neznámé vnučky nehodlaly jít domů - naopak, s našimi holkami se v tu ránu rozutekly po baráku a mně zbyl na rukou jen ten uslintanec, který mi na přivítanou vděčně spustil do náruče další ze svých kontinuálních soplů.

Když se po baráku začal nekontrolovatelně šířit mnou nezaviněný chaos, lomoz, rámus, nepořádek a křik, řekl jsem si, že je čas, aby konečně zasáhla autorita. Zasáhl jsem tak, že jsem na chodbě zařval, že chci, aby byl trochu klid. Byl, ale pouze pár vteřin.

Tak jsem začal vyvolávat zlobící jmény, ale vzpomněl jsem si jen na některé, takže ty neoslovené holky mě nadále ignorovaly a jely v neměnném rámusovém rytmu dál. Když jsem přemýšlel, jak posílit svou autoritu, najednou jsem ucítil typický zápach a bylo jasné, že výchovné působení na holky na nějakou dobu musím přerušit.

Vydal jsem se tedy do koupelny, že jako hravě a s piánkem mi vlastním zvládnou výměnu plenky a že pak holky uvidí, zač je toho loket. Jenže v koupelně mě čekalo nemilé překvapení, protože uslintanec nejenže děsně páchl, spíš i smrděl, ale vůbec neměl plenky, na které já byl zvyklý z dob mého rodičovství. Měl na sobě fakt fest připevněné kalhotky, které jsem dosud nepoznal, prostě takové kalhotky ze zvláštního materiálu.

To už jsem začínal tušit, že to asi žádná levá zadní nebude a že si o piánku mohu nechat zdát! A tak jsem se jal studovat ty kalhotky. Co vám budu vyprávět – na nic jsem nepřišel, protože jsem nemohl najít ty silné brýle na detaily, ani nějaké knoflíky, natož modernější suchý zip.

Tak jsem si řekl, že všechno se dá nějak z těla strhnout (to si pamatuju ještě z dob mého bouřlivého mládí), a tak jsem se jal ty zasrané kalhotky trhat. No, přátelé, ani hovno – tedy hovno jo, to tam dozajista bylo, ale myslím to tak, že se to nedalo roztrhnout.

To už jsem se nad uslintancem notně potil jak vrata od maštale, a tak jsem ten den zařval podruhé, když jsem si jako zázrakem vzpomněl na jméno nejstarší vnučky. Holka poslušná a hodná přišla na první zařvání, a když viděla můj bezradný výraz, tak ta do puberty dorůstající potomkyně mě sjela pohledem jak má žena a snacha dohromady, až mi z toho mimoděk naskočila husí kůže a vyrazil opar.

Za něco zatáhla a světe div se – kalhotky se rozložily tak, jak jsem byl kdysi zvyklý u hadrových plenek, i s tím kálencem. Kdyby tam nebylo to, pro co jsem ty kalhotky sundával, jistě bych si ten mechanismus zapínání se zájmem mně vlastním prohlédl dopodrobna, ale takhle jsem usoplenec raději vzal ve vaně z jedné vody načisto až tááák, že jsem měl ve finále zase téměř voňavého dědice.

Jenže pak jsem zase neměl ručník a ta nejstarší už byla dávno pryč, aby řekla, kde hledat. Tak já s mokrým uslintancem na rukou musel hledat ten v domácnosti úplně nejčistší, nejvyžehlenější, nejvoňavější a nejhebcí ručník, protože jsem tou stále ještě mojí ženou už tak zblblý, že dědici se do „starých“ ručníků utírat nesmí.

A jak kráčím tím už neuklizeným, holkami dávno rozbordelařeným bytem, nemaje ten čistý ručník, když v tom se uslintanci přestalo něco líbit a začal řvát, jako když ho na nože berou, ale ještě o něco víc, než většinou snesu. Takže husí kůži vystřídal nefalšovaný studený pot, který mi vyrazil zčerstva na čele. A navíc, když jsem konečně v almaře našel ten správný šuplík s těmi vonícími jemnými ručníky, co jsou jedině na uslintance, tak náhle se ten usoplenec charakteristicky zatvářil, zakroutil a zatlačil až tááák, že ten původně voňavý šuplík voňavý už potom vůbec nebyl!

A já fakt nevěděl, co mám dělat dřív. Jediný, kdo v tom okamžiku věděl, co se má dělat, byl usoplenec, protože si zatlačil a ulevil ještě jednou, a to se mu asi náramně líbilo, protože se přestal kroutit a dokonce se začal na mě i usmívat.

Jenže do té šuplíkové spouště přišla ta nejmenší vnučka, a aniž by projevila k dědovi ohled, stroze, i když docela mile oznámila, že chce taky kakat. A to sice hned.

Takže jsem popadl dvě totožně postižená vnoučata a utíkal opět do koupelny a vrazil tu nejmenší tam, kam žádala – tedy jak se to vezme, ona úplně nežádala až tááák, ale to jsem poznal až tehdy, když mi propadla prkýnkem do mísy WC, s čímž jsem samozřejmě nepočítal!

Takže mi nezbyvalo nic jiného než tou jednou volnou rukou ji z toho WC tahat, když na druhé ruce mi seděl ten uslintanec. Začala řvát, když jsem ji začal z toho hajzlu tahat. A jak jsem ji vyškubával z toho zaseknutého sedu z toho prkýnka, tak.... tak se pokakala a já náhle stál uprostřed koupelny s úplně zasranými dědici.

Takže znovu vana a znovu do voňava i nějaký deodorant, co mi přišel pod ruku, jsem na ně vystříkal s tím, že stávající odér se zlepší. Nezlepšil, mohu vás ujistit, že to byla směsice strašlivých zápachů! To už mi ale začínalo být skoro jedno, takže jsem „staré“ ručníky, co byly v koupelně (= ne ty na uslintance!!!), naházal všechny na hromadu na podlahu v koupelně a děcka jsem po opětovném osprchování na nich sušil a zároveň fénoval. A aby přestaly řvát, začal jsem jim zpívat, neb jsem měl už dávno odzkoušeno, že léčba šokem vždycky zabírá... a taky že jo. Oba koukali jak u vytržení a ani necekli.

Tak jsem už vysušené a voňavé potomky vzal, každého na jednu ruku, a rychle přenesl do dětského pokoje, kde jsem tušil, že bude ten pult, kde se přebaluje. Byl tam, ale pouze s těmi blbými kalhotkami – žádné plátěné plínky, které jsem kdysi dával svým dětem, tam nebyly. Tak jsem ty kalhotky, o kterých ta nejstarší vnučka tvrdila, že jsou zároveň i plenkové, začal těm nejmenším oblékat. Ten malý uslintaný mužský i ta nejmenší však chvíli nepodrželi a plazivě se rozlézali po pultu jako hadi.

Když se mi konečně podařilo kalhotky oběma navléci asi tak, jak jsem si myslel, zase jsem nenašel, čím bych je k jejich tělíčkům připevnil – prostě chyběly knoflíky, ani ten modernější suchý zip ty kalhotky neměly! To už jsem opravdu byl na nervy, naštěstí jsem uviděl pověšené naše župany, tak

jsem jim vyvlékl ty jejich froté jemné opasky a milé plenkové kalhoty jimi utáhl dětem k tělíčkům tak, že ani necekly, jak to bytelně drželo.

Když jsem je takto obstaral, začaly se zase trousit ostatní holky a sborově se dožadovaly jídla, protože prý měly hlad. Jenže ta nejmenší děcka zase neměla nic na sobě, pouze ty froté páskem opásané plenkové kalhotky.

Bystře a chytře jsem využil hladu všech holek a vyhlásil soutěž, že ta, která přinese něco od oblečení na uslintance a zároveň pro tu nejmenší, dostane čokoládu. Kurva, vážení, nevěřili byste, jak rychle se dá v naší domácnosti něco najít, a dokonce čistounce složené v komínkách jako na vojně, tedy od maminky. Z toho jsem usoudil, že příště musím být mnohem chytřejší! No co, mnou oblíbené Studentské pečete – hořké mám ukryté před tou mojí velice dobře a mojí cukrovce nějaká ta ztráta tabulky jistě neuškodí!

I když nerad, dal jsem jednu tabulku čokolády z té své tajné zásoby. Nevěřili byste, jak taková čokoláda zabírá. Sotva jsem dal té výherkyni za to přinesené prádlo tu čokoládu, přitočila se ke mně jedna z mně neznámých vnuček, kterou asi taky v brzké době sejme puberta a kterou jsem znal pouze od vidění s tou naší nejstarší, a ta začala se mnou takovou smlouvavou.

Co kdybych jako vyhlásil další soutěž, jak jinak než o další čokoládu, kdo jako dokáže líp než já plenkové kalhotky doobléknout (pravda, ty froté řemeny pod tím oblečením těch nejmenších dělaly na nich takové neestetické boule). Tak, ač sic nerad, vyhlásil jsem další soutěž o dooblíknutí plenkových kalhotek. Sotva se tak stalo, vnučka, co jsem ji neznal jménem, začala opět smlouvat, že vlastně jde o dvoje kalhotky, takže... hádáte správně... ta malá bestie s mozkem úplně dospělé ženské si velice dobře spočítala, že nemám moc na výběr a že čokolád budu mít zřejmě povícero! A taky že jo, docílila svého a další dvě čokolády byly v hajzlu!

Přikročila k tomu mnou způsobenému masakru na tělíčkách těch nejmladších a... a vážení, já málem upadl. Nevěřili byste! Ta šikovná holka pouhými dvěma prstíky na těch zpropadených kalhotkách za něco pouze zatáhla a ony se na nich objevily takové dva nicotné cancourky a ty přilepila k takové protilehlé lepící části na povrchu opasku těch kalhotek a bylo vymalováno! Takže žádný suchý zip, žádné knoflíky – pouze cancourek s lepidlem, věřili byste tomu? Ještě nad rámec sázky, asi proto, že jsem měl ty velké a dobré čokolády, umně a dokonale oběma mým nejmenším potomkům oblékla vrchní prádlo a s opovržením mně vzala z mé ruky dvě čokolády a vítězoslavně odkráčela s dalšími holkami a já už jen zaslechl, jak říká té mé nejstarší, že tak nešikovného dědu tedy ona nemá.

To moje nejstarší zlatíčko jí ale odpovědělo:

„Plenky tedy děda neumí, protože je nemusí bráchovi oblíkat, ale zase je hodnej, i tobě přece dal čokolády!“

Tak jsem zjihle zpychl, i když pumpnutý o tři hořké Studentské pečete a s náladou spráskaného psa.

Jednu výhodu to ale mělo – holky svůj původní hlad zahnalý čokoládami a já nemusel nic vařit.

Jenže ten uslintanec začal zase vřestět a to ta druhá nejstarší vnučka suše okomentovala slovy:

„Asi má hlad, co myslíš, dědo?“

a klidánko odešla za ostatními holkami na čokoládu.

Ptáte-li se, co ten podělaný šuplík? No coby, zabouchl jsem ho, všechno se stihnout přece najednou nedá, spoušť jako spoušť a co se jednou podělalo, se hned tak nenapraví, že jo... a šel jsem dělat tomu jedinému mužskému nástupci i té nejmenší Sunar a krupicovou kaši, tu já totiž umím z celé té naší momentálně posrané domácnosti úplně ze všech nejlíp.

A ptáte-li se na ten šuplík... no co vám budu vykládat... přijeli z koncertu a první, na co s přehledem všichni kápí, byl ten šuplík a nepořádek vůkol něho! A ptáte-li se, jak na něj s přehledem kápí? Tak co vám budu povídat, nějak to vycítili, nebo co?

A ptáte-li se, co ten deodorant a táák, tak to vůbec nebyl deodorant, ale prý hodně drahý jasmínový parfém odněkud až z Arábie, ale mohu vás ujistit, že to nebyl žádný šunt, protože týdny nebyl k vyvětrání!

Že ale mají v postýlkách spokojeně spící jejich děti (naše broučky), je vlastně vůbec nezaujalo, tvářili se, jako bych byl pedofil, věřili byste tomu? Ale zase to mělo jednu podstatnou výhodu – byla u nás opět tichá domácnost! Oni ani netuší, jaký to byl pro mě balzám na nervy a mou pošramocenou duši!

A ptáte-li se co ta Vidláková porodnost, děti a tááák? Tak, abych řekl pravdu, vědět to, co po tom piánku a levé-zadní, tak bych s největší pravděpodobností si to plození dětí taky rozmýšlel jako ti Jižní Korejci!

A proč vám to píšu? No protože já si takhle nějak představuju Ježíše a jeho Křížovou cestu a věřte, že jsem si ji, vážení, prošel jako málokdo z vás!